



ИТЮ, ДЪДОВОТО ДАМЯНОВО ЧИРАЧЕ

Когато удари училищната камбанка, Итю изкочи най-напредъ навънъ. Присметна презъ рамоторбичката съ новия букваръ и тичешкомъ пое къмъ крайнитъ гирани, кждето ставаше голъмия панаиръ, да види дошли ли сж ябанджиитъ съ чергилата. Додето бѣгаше по кривата улица, надъ която се люлѣяха озрѣли дюли и праскови, подире му отъ една отворена вратня се втурна едно пале. Малкиятъ не се обърна назадъ. Палето поджавка, додето се умори и подви опашка. Итко тичаше къмъ панаира. Всѣка есенъ на панаира слизаха отъ Балкана голъми биволски кола съ чергила и докарваха писани грънци, пистилъ, костури, свирки и орѣхови гждулки.

Цѣло лѣто Итко чиракува на дѣда Дамяна. Цѣло лѣто той ходи подиръ воловетъ му по ни-

вята. Слуша гургулицитъ като гукатъ по кръстцитъ, слуша по синуритъ тихата пѣсень на пчелитъ, слуша щурцитъ и вечерно време се връщаше съ замаена глава. Една нощъ той сънува, че свири на гждулка и цѣлото село тропа. Отъ тогава гждулката оживѣ на сърдцето му. Щомъ заесени и тревата пожълтѣ и птицитъ замлъкнаха, дѣдо Дамянъ насипа отъ хамбаря си на Итковата мама две крини жито, помилва по главата малкото воловарче и го попита:

— На тебе какво да дамъ?
Итко наведе глава.

— Кажи какво, не се срамувай.

— Искамъ гждулка, дѣдо.

— Гждулка ли? Гждуларинъ ли ще ставашъ? Много си мѣничъкъ още. Щомъ като искашъ гждулка, гждулка ще имашъ.

Дѣдо Дамянъ развърза кеси-